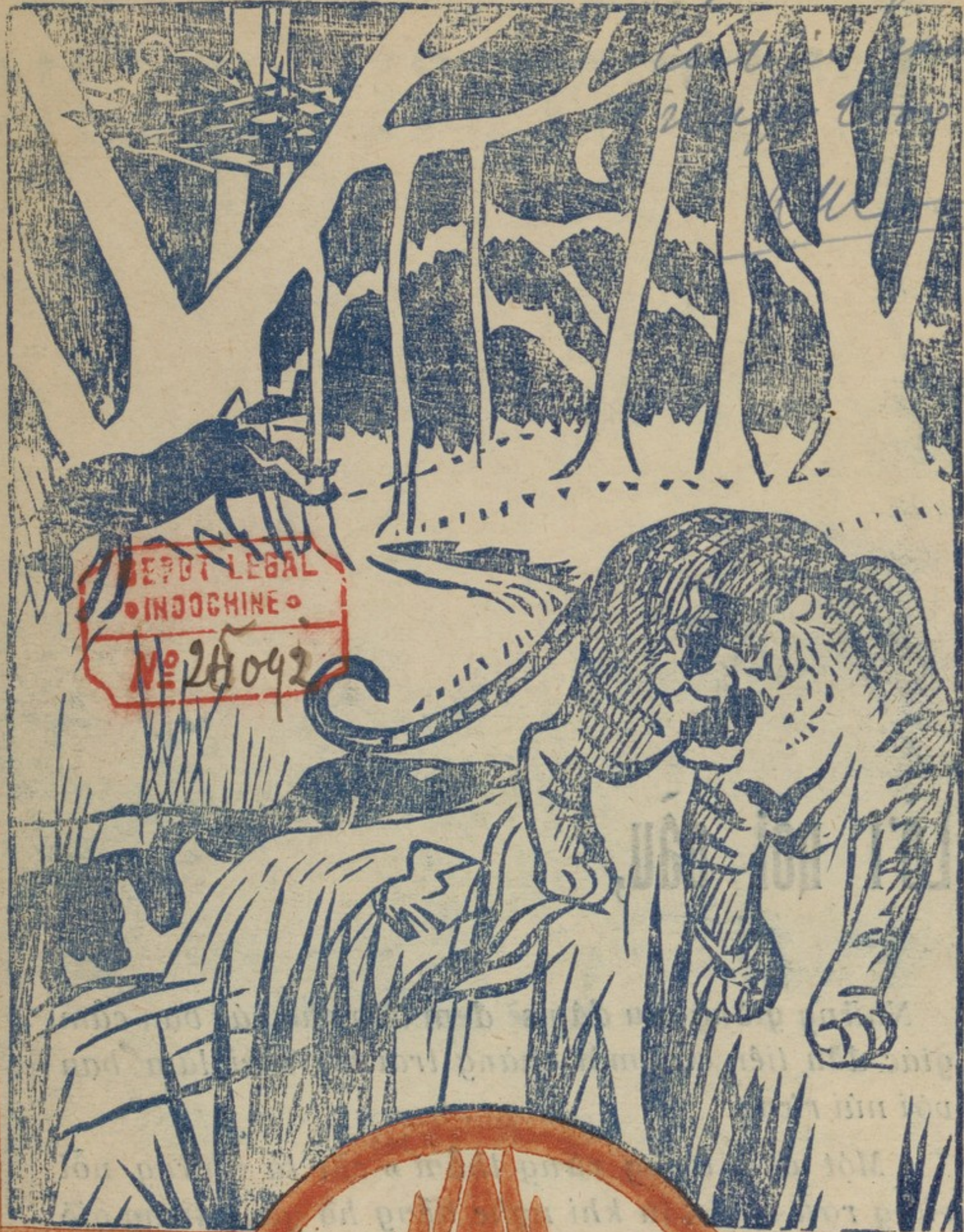

Depot Legal

*Le Viet Nam
Rue de la Paix
Paris*

DEPOT LEGAL
• INDOCHINE •
N° 25092

MỘT ĐÊM TRONG RỪNG THẳM

TRUYỀN CỦA
LÊ-VĨNH-TUY

TRANH CỦA
TRỊNH-HỮU-NGỌC

SỐ 1 SÁCH HOA-XUAN 5 XU
THANG-TIEN PHÁT HÀNH

173

Lời nói đầu,

Những giềng sau đây sẽ đem đến cho các bạn cảm giác đầu tiên của một chàng trai trẻ mới làm bạn với núi rừng.

« Một đêm trong rừng thẳm » chỉ là những nỗi rung rợn ban đầu khi nghe tiếng hổ gầm, tiếng gió gào trong rừng sâu cao cả.

Rồi đây xư mọi Trung-kỳ : tất cả vùng Quảng-Nam, Darlac và Djiring, đến nay vẫn còn là đất bí mật của dân mọi bất phục tùng, sẽ dựng dậy và khiến các bạn hồi hộp với những người đã sống trong cảnh đó.

Mai 1939

L. V. T.

MỘT ĐÊM TRONG RỪNG THAM

— Thưa bác, cho phép cháu ra tỉnh một lát.

— Thì hăng nghỉ cho đỡ mệt đã, cháu còn ở đây những hai tháng rưỡi kia mà Mai kia tha hồ xem, đi đâu mà vội thế?

— Thưa bác tàu chạy ền lằm, cháu không lấy gì làm mệt ạ. Vả lại cháu chỉ xin phép bác đi quanh đây một lát cháu sẽ về . . .

Thấy Hùng khẩn khoản mãi ông Hiệp nể lời lên tiếng gọi :

160 Indoch. Piece
173

— Taka à !

Rồi quay lại hỏi Hùng :

— Cháu biết cưỡi ngựa đấy chứ ?

— Thưa bác có ạ.

Hùng tùm tùm cười sung sướng. Vừa lúc ấy có tiếng dạ ở nhà dưới đưa lên và tiếng chân người lại gần.

— Taka à !

— Dạ.

Hùng nhận thấy người đi đến là một tên mọi xương xường, có những bắp thịt chắc nịch, toàn thân nâu bóng như đồng hun, mớ tóc đen nhánh cắt dở dang loăn quăn sòa xuống trán và hai bên mang tai. Minh đề trần, chân đi đất, hằn chỉ quần một cái khố rộng màu chàm. Ở thắt lưng đeo lưng lẳng một con dao dài.

Sau tiếng dạ lạnh lùng, tên mọi khoanh hai cánh tay gân guốc trên bộ ngực nở nang, đứng sững trước cửa như một pho tượng thần Hi-Lạp.

— Taka thắng hai con ngựa rồi đưa cậu Hùng đi chơi.

— Dạ.

— Nhớ đề con Yayah cho cậu cưỡi.

— Dạ.

Vẫn lạnh lùng như lúc đến, tên mọi lui ra.

Hùng đứng ngầy người nhìn tên mọi, thấy cảm yêu cái thân hình lực lưỡng kia nhưng lại e dè nét mặt khô khan và nghiêm nghị. Bỗng nhiên Hùng rật mình khi ông Hiệp vỗ vai :

— Cháu theo nó xuống lấy ngựa đi chơi. Nhớ đi độ một giờ rưỡi thì về cho kịp bữa cơm chiều.

— Vâng.

Thấy Hùng ngần ngại ông Hiệp mỉm cười bảo :

— Taka nó không hay nói nhưng là một đứa ở rất chung thành. Cháu cứ vui vẻ đi với nó sẽ thấy nhiều cái thích.

Ra đến cầu thang, Hùng đã thấy dưới gốc thông trước nhà Taka đứng đợi với hai con ngựa.

Muốn tỏ cho Taka biết mình là tay cưỡi ngựa dỏ, vừa cầm dây cương tên mọi chao cho, Hùng đã nhẩy phắt lên yên thúc ngựa chạy ra tới cổng và cất lời đồng dục :

— Nào chúng ta đi !

Vốn sinh trưởng ở vùng đồi núi nên Hùng cưỡi ngựa rất quen. Cha Hùng có một đồn điền rất rộng ở Lạng Sơn. Nhân thấy Hùng vừa đỗ bằng Sơ-Học, muốn cho một phần thưởng đích đáng, mới cho phép Hùng qua hai tháng rưỡi hè ở nhà ông Hiệp — chúng ta mới biết — bác ruột Hùng, một tay buôn bán to ở Dalat.

Vì bác Hùng không có vợ nên thương yêu Hùng lắm, thường viết giấy dục Hùng vào chơi và ca tụng cảnh đẹp thần tiên của Dalat. Vâng lời cha, Hùng vẫn thường gửi thư cho ông Hiệp nhưng cũng không được gặp mặt lần nào và chỉ biết ông ở trong ảnh.

Thầy Hùng có tất cả bốn anh em : bác Cả mất từ ngày còn bé ; bác hai là ông Hiệp, cha Hùng là thứ ba.

Còn người thứ tư, nghe nói bỏ nhà đi phiêu lưu từ ngày còn trẻ.

Thở làn không khí trong nhẹ — Dalat ở cao hơn mặt biển 1475 thước. — Hùng khoan khoái nhìn phong cảnh quanh mình.

Cũng như Lạng-Sơn, Dalat là từng dãy đồi liên tiếp; nhưng ở Lạng - Sơn, trên một khoảng hẹp, các đồi dồn dập, chùng chùng điệp điệp, như một đàn bò đông, xô đẩy chen chúc nhau, lại thêm cây cỏ lơ thơ, toàn cảnh đầy một vẻ đều đều buồn tẻ. Ở đây, các đồi núi thưa đi, chia đều trên khoảng đất mông mênh như mặt biển. Khí hậu lại tươi tốt hơn nên Dalat thắng Lạng-Sơn gấp nhiều lần về vẻ đẹp.

Hùng cho ngựa đi bước một trên con đường con tắt qua một đồi thông cao vút gió thổi ào ào. Tiếng thông reo nghe như những tiếng ca vui không dứt của đời niên thiếu. Xuyên qua lá thông, ánh chiều vàng nhầy múa trên cánh tay Hùng đang thẳng cầm cương và trên cổ trắng phau của con ngựa. Trước mặt là một dãy đồi thấp hơn và đầy cỏ. Dưới ánh mặt trời, tùy theo xa gần, những đồi đầy cỏ mịn màng hiện trước mắt Hùng với muôn vẻ của màu xanh : từ màu nhạt của lá mạ non, qua màu bóng bầy của ngọc thạch đến màu xanh sẫm của lá thông. Quanh những đồi xanh ấy một con đường đỏ uốn khúc như một dải lụa hồng. Rồi trên các ngọn đồi, các biệt thự sinh tươi, đầy ánh sáng, tươi tắn trong vườn hoa muôn

MOT DEM TRONG RUNG THAM

Tên mọi gió ngọn dáo lên . . . (tr. 7)

sắc. Xa xa — vì nhà bác Hùng cách tỉnh Dalat trên 3 cây số — thành phố hiện ra với những dãy nhà san sát.

— Đi về tỉnh nhớ !

Taka thúc ngựa lên kịp Hùng và cất tiếng hỏi. Hùng mỉm cười chỉ tay về phía rừng sâu trước mặt :

— Đi về phía kia kia !

Chí mao hiềm thấy mỗi lúc thêm nẩy nở trong người. Hùng muốn quên hẳn mình là cậu bé 14 tuổi và lên tiếng bảo tên mọi : « Chỉ vì thích núi rừng nên tôi mới đến đây. Tỉnh thành tôi ở đã nhiều rồi ! »

Nhưng Hùng vẫn yên lặng đi, tên mọi lại lùi ngựa về phía sau không nói thêm nửa tiếng.

Chợt thấy trước mặt có một khoảng đồi trơ trọi, cỏ xém cả đi, Hùng vội nói : «Ồ cháy ! »

— Không phải cháy. Rẫy đấy !

— Rẫy là gì cơ ? Hùng vội hỏi, tưởng chừng đã học thêm được một tiếng mọi.

— Rẫy là châm lửa đốt rừng để giống bắp, giống sắn.

— Thế ai rẫy rừng ?

— Dân mọi ở đây.

— Thế Taka ở đâu ?

— Cách đây xa lắm, đi nhanh cũng phải hơn ngày mới đến.

— Thế ở chỗ Taka cũng rẫy rừng ?

— Không. ở đó không rẫy. Dân đây nó không biết bảo con trâu nó rẫy rừng ; dân Taka biết bảo con trâu kéo cày, dân Taka cấy lúa, dân Taka không rẫy rừng.

MOT DEM TRONG RỪNG THAM

— Thế thì tốt lắm, chứ rầy rừng thế này sáu cả cảnh đi' hai biết bao nhiêu là cây nữa.

Hùng vui chân, toan thúc ngựa chạy vụt lên đồi vì thấp thoáng ở đây thấy có bóng nhà. Taka vội giữ lấy cương và bảo :

— Chiều rồi, về thôi !

— Vê à, ừ thì về tôi cũng đói rồi. Mai lại đi chơi nhé.

— Mai à ! Taka không ở đây nữa !

— Thế Taka đi đâu ?

— Taka xin phép ông chủ về làng.

— Taka cho tôi về với nhớ !

— Không được, ông chủ không cho phép !

Hùng bừng mắt dậy ; trời còn sớm lắm. Vì lòng nao nức xem nhiều thú lạ, cái vui nên Hùng trở dậy ngay, vươn vai ngồi lên ra ngoài bao lơn đứng dựa. Quanh nhà, nhân gió lướt qua, rừng thông lên tiếng vi vu, vắng nghe như tiếng di dầm to nhỏ. Ở chân giới ánh vàng tung tóe trên dãy đồi xanh ngắt, hứa hẹn một ngày tươi sáng.

Chợt nghe tiếng kẹt cổng. Nhìn xuống : vai đeo một đồ nan nặng trĩu, một tay cầm chiếc dao dài, thắt lưng lủng lẳng con dao nhọn, Taka vừa bước ra khỏi cổng.

Hùng giơ tay vẫy và lên tiếng gọi thân mật : Taka à !

Tên mọi sẽ mỉm cười giơ ngọn dao lên để chào.

— Taka về quê đây à ?

— Phải, cậu ở lại.

— Thế bao giờ Taka lên ?

— Chừng tuần giăng nữa.

Sau mấy câu trả lời vắn tắt, tên mọi cái then cồng rồi quay bước lên đường.

Nhìn bóng đen thoăn thoắt trên lưng đồi, Hùng ao ước được theo tên mọi đi về chỗ chân trời rực rỡ.

Dalat đối với Hùng không phải chỉ là một tỉnh tốt tươi, đầy ánh sáng còn là một đất đầy bí mật với những rừng thẳm bao vây chốn tỉnh thành. Trong những mẩu chuyện của người lớn Hùng nghe được, Hùng biết rằng người chú Hùng đi biệt tích từ thửa trẻ, hiện nay còn lẩn quẩn ở trong đất mọi. Bác Hiệp của Hùng sở dĩ lập cơ nghiệp ở đây mục đích cũng chỉ để kiếm tìm người em út.

Tại sao chú Hùng bỏ nhà ra đi, ở chốn rừng sâu cao cả, không sợ gì thú dữ?

Hùng thường tự hỏi thế vì mỗi khi gọi đến chuyện người chú đi xa thì cha Hùng đều gạt đi và nói lảng sang chuyện khác.

Ngày nay cái bóng tên mọi nhanh nhẹn đi trên đồi lại gọi trong chí Hùng một người trai trẻ lưng đeo nỏ, tay cầm dao đương sục sạo trong chốn rừng sâu.

Vì lẽ gì?

Hùng tự hỏi có phải chỉ vì ghét cảnh chật chội ở tỉnh thành mà chú tư Hùng tìm chốn núi rừng rộng rãi bạn cùng thú vật, chim chóc và cây cỏ.

Lần đầu tiên Hùng thấy trong lòng rạo rục, mắt nhìn quẩn luyến những rừng cây sao sác ở phía xa.

« Ta phải đi chơi mới được ! »

Vừa kịp hét lên một tiếng . (tr. 12)

Cái ý-tưởng táo bạo ấy thúc dục Hùng bằng một sức mạnh lạ thường sau bữa điếm tâm khi bác Hùng có việc đi xa vắng.

Hùng đã hỏi rằng không xin bác cho đi theo và thấy giây phút cứ kéo dài ra cái thời giờ buồn tẻ.

Đi qua tàu ngựa, Hùng thấy bên cạnh con Yayah nhu mì Hùng cưới hôm qua, con ngựa nâu sẫm của tên mọi đang gõ móng trên sàn gạch ra chiều nóng nẩy.

« Ta thử cưới chơi ! » Hùng mừng rỡ nhận thấy mình có cái sáng-kiến ấy liền vội vàng lấy yên cương thẳng vào con ngựa rồi giắt nó ra khỏi cổng.

Đi đâu bây giờ ?

Ngồi trên mình ngựa rồi Hùng mới sức nhớ ra rằng mới tới Dalat từ chiều hôm trước, đường lối chưa thuộc tí gì. Có đâu như ở Lạng-Sơn mà từ cái hốc con, hình thù kỳ lạ của những tảng đá ở Tam-Thanh Hùng đều thuộc lòng, nhắm mắt cũng chỉ được chỗ cho những người khách lạ.

Sau một hồi do dự Hùng tặc lưỡi bảo thầm : « Ta phóng nhanh đuổi theo Taka ; hấn đi đất chặm chạp, chả mấy lúc mà mình đuổi kịp ».

Cơ mạnh giây cương, con ngựa sung sướng chồm lên rồi phi nước đại qua mấy ngọn đồi.

Hai chân khép chặt lấy mình ngựa, Hùng thả lỏng giây cương, mặc sức cho nó phi. Qua chỗ rẫy rừng hôm trước, Hùng thấy thấp thoáng trong đám cỏ hoang có một cái nhà sàn liền kìm ngựa đứng lại vào xem.

Hùng lên tiếng gọi không thấy ai thừa liền buộc ngựa ở một cây con trước cửa và bước lên những bậc thang

long lở. Hùng phải hơi cúi đầu — mũi nhà rất thấp — mới vào được bên trong. Vừa mới vào được một bước, cái vắng vẻ ở đó khiến Hùng hoảng sợ và đứng dừng ngay lại. Ngoài bốn cột lớn, sàn nhà và bốn vách đều bằng một thứ cây nhỏ bằng cổ tay Hùng do những giây rừng ken chặt chẽ. Mái lợp tranh có nhiều chỗ thủng để lọt ánh sáng vào nên Hùng nhận được rõ ràng các vật ở trong phòng. Giữa sàn là một cái bếp tro tàn lạnh đã lâu, gần mái, gác trên cái giá cũng bằng thân cây nhỏ, Hùng trông thấy nhiều lọ hàm hươu nhe răng trắng nhợt. Bên bếp, cạnh đồng tro hã còn dấu vết hơn mười cái hũ. Cuối nhà một đồng dễ rách. Chừng nhà bỏ không đã lâu lắm nên mùi mốc xông lên, mạng nhện chăng đầy những chỗ thủng ở trên mái và trên cái giá gỗ ám khói.

Dân mọi thường khi rẫy một khoảng đồi cấy ngô, giống sẵn, liền làm nhà ngay ở đấy. Mấy năm đầu nhờ có tro của cây cỏ cháy nên ngô mọc rất tốt. Nhưng mấy năm sau phần vì cây ăn hết mẫu, phần vì mưa chôi mất đi, ngô không ai vun bón nên bắp ít khi đậu, nếu có đậu cũng lép nhiều. Gia đình mọi khi ấy thấy giống giọt không đủ ăn nữa liền cuốn sáo ra đi để lại sáo nhà không và chỗ rừng trơ trọi. Họ lại tìm một nơi khác, dựng nhà, rẫy một khoảng đồi ở đó. . . rồi cứ thế lần đi mãi.

Cứ trong nhà mọi bước ra, Hùng thúc ngựa xuống đồi, cho chạy nước kiệu nhỏ trong một thung lũng lầy lội. Trước mặt là khoảng rừng cây rậm rạp.

« Chỉ qua chỗ ấy là trông thấy Taka ; con ngựa này kiệu êm hết ừc ! »

Tới nơi Hùng mới nhận ra rằng con đường độc đạo không vòng quanh rừng cây như Hùng tưởng mà xuyên thẳng vào trong. Theo đà, con ngựa chạy tuột vào rừng Hùng vội cúi sát vào cổ ngựa cho những cành thấp khỏi đập vào đầu.

Dẫu đi trong rừng cây, càng vào sâu càng thêm đậm đặc, con ngựa vẫn giữ nước kiệu đều đều, thỉnh thoảng gặp một thân cây đồ bắc ngang đường hay một hố sâu nó lại dún chân nhảy qua một cách nhẹ nhàng. Hùng đã mệt nên cứ đánh ôm cổ ngựa mặc nó phi, không nghĩ đến chuyện quay về. Bỗng rừng cây hơi thưa dần. Qua cành lá Hùng thấy trước mặt một bãi cỏ rộng phẳng lì, êm dịu như mặt hồ nước lặng. Trong giây phút mãi xem đăng chí Hùng rất mình khi thấy con ngựa vừa cúi đầu trước cành cây thấp chắn ngay trước mặt. Chỉ kịp hét lên một tiếng và né mình thì cành cây đã va vào bên trán hất Hùng xuống đất.

Hùng hé mắt, bàng hoàng như người sức tỉnh giấc mơ. Có lẽ Hùng ngất đi đã lâu lắm. Dờ tay lên chán thấy xưng và đau lắm. Bụng đã thấy đói. Chân tay mỏi giã dờ. Ngạc nhiên biết bao khi Hùng dờ tay thấy tóc mình ướt sũng. Hùng tưởng ngã vỡ đầu nên máu chảy ra nhiều, nhưng sờ quần áo thấy đều ướt hết và dính vào người. Một tia nắng lọt qua cành lá đậm chiếu vào những giọt nước còn đọng ở đầu lá, lóng lánh như những hạt ngọc trai. Lúc ấy Hùng mới biết rằng trời đã đổ mưa trong lúc Hùng ngất đi, một trận mưa ngắn thường thấy về đầu mùa hạ ở Dalat. Qua

lá xanh, nước mưa chuốt sáng bóng và tươi tốt thêm lên, Hùng thấy bầu trời xanh trong một màu êm dịu. Thấp thoáng trong lá, trên một cành cao, mấy bông phong lan màu hồng điểm tím trông rực rỡ như những cánh bướm. Những cây khô mộc ấy Hùng thường thấy treo trên dàn hoa các nhà, ở đây lại có một màu sắc khác thường

Bỗng dừng linh tính bảo cho Hùng biết rằng ở phía sau có cặp mắt tò mò đang nhìn mình. Từ từ chống cánh tay Hùng nhòm giây. Cặp mắt tò mò ấy là của một con nai đứng lặng nhìn Hùng đã lâu lắm, như lạ lùng vì con vật kỳ lạ ở đâu rơi đến chỗ này, nằm đã lâu không cử động. Thấy Hùng trở giây con nai thôi nhìn bình tĩnh quay đi, lẩn trong rừng cây.

Hùng nhìn con nai đi như mến tiếc một người bạn thân; lúc lâu gió thổi rừng mình mới nhớ rằng quần áo mình ướt cả. Vừa cởi áo toan hong ra ánh nắng thì Hùng bỗng giật mình, một vật gì đen thẫm và mọng như một quả bồ quân từ trên ngực Hùng rơi xuống. Lấy que chọc, Hùng thấy vật ấy hơi ngo nguẩy, một chất đen đen như máu đọng ở vật ấy chảy ra. Nhìn lên ngực, từ một vết thương con, máu cứ ứa ra chảy giòng giòng. Vội lấy khăn ra chùi sạch, Hùng thấy một vết thương hoa khế ba cạnh còn in sâu ở ngực như người lấy dùi đỏ dí vào.

Thường nghe nói ở chốn rừng sâu có con vật rất đáng sợ hơn con đỉa, ngày nay Hùng mới biết. Nó rất bé nhỏ, thường đậu ở các lá cây; gặp người, vật đi qua liền nhảy phắt bám vào. Mồm nó có ba chạnh răng hoa khế, bám sâu chặt vào da rồi tha hồ hút máu cho đến lúc chín mọng như quả bồ-quân mới buông ra tụt rơi xuống đất

Lúc nó bám rất nhẹ-nhàng, người bị đốt không hề biết. Tới lúc nó nhả ra, vết thương há miệng, máu cứ ứa hoài... Dữ khi nó đang đốt nếu người ta trông thấy vội vàng cầm lấy đặt ra thì thề nào cũng lòi theo một miếng da của mình do rằng nó cắn chặt. Cách dẫn tiện nhất là châm diêm hơ vào nó, cho đau phải nhả ra thì mới tránh được vết thương.

Hùng ngơ ngác nhìn quanh, có ý tìm con ngựa. May mắn quá, nó đang đứng đỉnh trên đám cỏ non, kéo giây cương dài lê thê dưới đất.

Vội chịu ướt, lại khoác áo vào Hùng chạy tới, cầm cương nhẩy lên lưng nó, thúc về.

Con ngựa lại sông thẳng vào rừng. Đi được lúc lâu Hùng mới nhận rằng không phải con đường cũ. Vội co giây cương, lui ngựa về phía sau, tìm lại đường. Đi quanh quẩn một hồi, sau khi tìm con đường chính ở khắp các ngã, Hùng lại thấy mình quay về chỗ cũ.

Cái đói, cái đau, cái mệt Hùng vừa thấy lúc này đều tiêu tán hết, để dành chỗ cho cái sợ, cái hãi-hùng. Hùng thấy tim mình đập ran trong lồng ngực, mồ hôi và ướt đầm hai thái dương.

« Taka ! Taka à ! Taka ! »

Hùng cố gào to, thật hết sức mỗi một tên mọi mà Hùng mới làm quen từ chiều hôm trước, tưởng chừng như hẳn còn quanh quẩn gần đây và nghe thấy tiếng gọi của mình. Nhưng cảnh yên tĩnh nặng nề của rừng sâu, khiến tiếng gọi của Hùng to lên gấp bội, ngân vang sâu mãi trong đám lá cây. Sau tiếng gọi, rừng thẳm lại rữ cái yên lặng khủng khiếp khiến cho người ta e sợ cả tiếng mình.

Hùng vội vàng lui ra... (tr . 17)

Dơm dơm nước mắt Hùng muốn oà lên khóc, tưởng chừng ngoài cách ấy không còn gì cứu khỏi cái nguy cơ của mình. May sao Hùng chấn tĩnh được lại ngay, sẽ nấc lên một tiếng, rồi thở giải, lại thúc ngựa chạy lên.

Trời đã ngả dần về chiều.

Ở những nơi núi cao, rừng đậm, đêm tối đến lạng lẽ và nhanh hơn ở đồng bằng. Cái đói hai ba lần dội lên trong dạ dày Hùng này đã thấy dịu dần, Hùng thấy tinh thần mình nhẹ nhàng hơn để chú trọng tất cả vào cái lo sợ. Với đêm tối dần dần đến, nỗi hãi hùng cứ nở dần trong tâm trí. Làm thế nào qua được một đêm trong rừng thẳm, đầy cỏ cây đậm đặc, từ những con vật như lợn hùm, beo nhỏ như con vắt cũng làm hại được mình. Mà mình mới có 14 tuổi, không một tấc thép ở tay, không một chút tài trong trí. Sẽ nguy mất nếu không tìm được cách ra thoát khu rừng này trước khi đêm đến.

Nghĩ đến đây Hùng hoảng sợ vội thúc ngựa đi, toan nhờ linh tính của nó đưa về tới nhà ; nhưng đường rừng ngoắt ngoéo, cây cối hoang vu, đâu cũng là đường, đâu cũng bị mắc nghẽn. Con ngựa dù khôn nhưng trên một đất lạ cũng không thể nào tìm thấy lối.

Đã bối rối, Hùng lại thấy hốt hoảng thêm ; một chiếc lá khô rụng, một cành cây sào sọc, cũng khiến Hùng rất mình kinh hãi tưởng như thú dữ đến cạnh mình.

Hùng hồi không nghe lời bác dặn sáng ngày, dám một mình đi sâu mãi vào rừng thẳm. Hùng ân hận nghĩ rằng lúc này bác Hùng về thấy vắng cháu, vội thúc người nhà chia đường tìm kiếm. Chắc lúc này bác Hùng đang nóng nảy bồn chồn và lo sợ lắm. Nghĩ thấy rằng mâm cơm dọn

lên, bác Hùng cầm bắt lại buông xuống nhìn xuống dưới công, tưởng chừng như cháu đã về. Biết đâu bác Hùng chẳng thân đi tìm cháu ; một mình đương lặn lội ở các chỗ gai góc, gào khản cả hơi mà không thấy ai thừa.

Nghĩ đến thế Hùng lại muốn òa lên khóc, không nhận thấy rằng con ngựa đã đưa chàng tới một nơi xa lạ.

Trong đám cỏ ranh ở trước mặt Hùng chợt thấy thấp thoáng một cái mái con con. Vội thúc ngựa lên hi vọng thấy một nhà : trên bốn cái cột bằng thân cây, dựng một mái tranh, lâu ngày đã mục nát. Gần bốn góc nhà cách xa ra một quãng dựng bốn cái cột chạm trổ một cách cổ sơ, quét ba màu : trắng của vôi, đỏ của đất và đen của than. Hùng tưởng là một cái quán con vôi dừng ngựa bước lại. Sẽ cúi mình chui vào trong mái Hùng hét lên một tiếng vôi vàng lui ra. Dưới một hố bỏ hờ Hùng thấy đề một cái quan tài. Đây là một mả lộ thiên của mọi.

Vội nhảy lên ngựa, Hùng ra roi cho chạy vùn vụt trên đám cỏ tranh cao ngập tới thắt lưng Hùng.

Kinh ngạc biết bao khi Hùng thấy trong đám cỏ, thoát nhìn tưởng như là yên lặng, từng dãy đầu hươu lổ nhố ngóc lên, những cặp mắt ngơ ngác nhìn. Rồi hoảng sợ vì tiếng vó ngựa, chúng thi nhau chạy thẳng vào rừng. Giá những lúc thường gặp cảnh ấy Hùng sung sướng bao nhiêu. Lúc này Hùng cũng chỉ thấy lòng mình kinh khủng hãi hùng như đàn hươu dốt sợ. Chúng sợ Hùng, nhưng có biết đâu vừa nghe tiếng động thoáng thấy bóng chúng, tim Hùng đã thấy ngừng lại vì lo.

Con ngựa hình như cũng chia mỗi lo sợ với Hùng và

tin ở linh-tính mình, nên dù Hùng không thúc dục vẫn cứ tể nước đại đều đều. Bỗng dưng đương chạy nhanh nó đứng dừng hẳn lại, chồm hai chân trước lên, khiến Hùng suýt té nhào xuống đất, nếu không mau tay tóm chặt lấy bờm và ôm ghì lấy cổ nó.

Vụt qua trước mặt Hùng, một đàn bò tót, chạy từ cánh đồi bên trái về phía rừng bên phải. Nhìn những đám lưng cao thấp nhấp nhò. Hùng cũng biết rằng chúng nhiều lắm. Nếu con ngựa không nhanh chân đứng lại thì tất bị nghẽn trong đám kia. Trong giây phút, Hùng tưởng chừng dưới những chân nặng nề ấy cả thân mình và thân con ngựa cũng đều bị nát rừ.

Đề đàn bò đi một lúc lâu, Hùng mới sẽ vỗ về yên ủi con ngựa và dục nó bước lên.

Đi được một quãng Hùng thấy con ngựa tự nhiên dẽ về bên phải. Đã toan kìm nó lại, nhưng cũng không biết nên đi về ngã nào, Hùng bèn mặc nó, hi vọng rằng nhờ nó may ra thoát rừng rừng đậm đêm nay.

Trời lúc ấy gần tối hẳn. Mặt trời, từ buổi chiều, lặn trong làn hơi nước mờ mờ, đã lặn mất lúc nào không ai biết. Đêm đến một cách đột ngột hãi hùng.

Đương hoảng hốt lo sợ, Hùng chợt chổ mắt nhìn trong đám cây trước mặt. Dựa vào một thân cây lớn, Hùng thấy hai cây con bắc thẳng, và nhìn kỹ thấy giống ngang. Cái thang ! Lại gần ; qua nhiên cái thang sơ sài bắc bằng hai cây con ấy dẫn đến một cái trờ con làm trên trạc cây to, cách mặt đất đến 6 thước. Một trờ canh, hay một trờ săn hồ ? Dầu sao cũng có chỗ yên nghỉ tạm đêm này, thoát khỏi nạn lùm beo án thối.

Con ngựa càng cố gắng quật... (tr. 21)

Sau khi tháo giây cương cho con ngựa và tình ý buộc lỏng lẻo vào một cái cây con đề có gặp tai nạn gì nó có thể dăng ra cửa chạy thoát, Hùng treo lên trời.

Hùng mệt lả người nằm lăn trên cái sàn bằng các cành con sộc sộc. Đêm tối đã đem cái lạnh qua làn áo thấm đẫm vào người Hùng. Mè man Hùng thêm thiếp lúc nào không biết.

Hùng rất minh tĩnh dậy, lúc trời đã khuya lắm, vừa qua một giấc mộng hãi hùng. Hùng mơ thấy mình đi chơi với Taka ở trong rừng. Tên mọi dẫn đường, Hùng theo sau, len lỏi trong đám cỏ ranh dậm đạp. Bỗng nghe có tiếng sột sạt ở đằng sau, Hùng quay lại, một con hổ lớn đang thu hình lấy đà nhẩy tới. Chỉ kịp hét lên một tiếng Hùng bừng mắt dậy, mồ hôi lạnh toát cả người.

Mảnh trăng hạ tuần đã sế bên đầu. Dưới ánh trăng cảnh rừng vắng lại lạnh lẽo thêm. Những đám cây lù lù in bóng trên nền cỏ. Hơi thở nhẹ nhàng của khí trời không đủ sức lung lay các tàu lá. Mọi vật hình như cũng mê man trong giấc ngủ nặng nề. Duy ở dưới gốc cây, bóng con ngựa lù lù, phe phẩy đuôi bảo cho Hùng biết rằng mình cũng không đến nỗi là cô độc.

Bỗng rừng trong yên lặng vắng nghe có tiếng âm rữ rội. Lá cây sào sọc ở phía xa như báo một tin không lành sắp lại. Dưới bóng trăng, Hùng thấy xa xa có bóng gì động dậy. Lá cây sào sọc dữ. Cái bóng cứ yên lặng lại gần. Một tiếng gầm dữ dội vang động.

Hồ đến. Hùng cuống quít lo cho tính mệnh mình, hồi hộp không biết rằng cái chòi có đủ cao cho nó không nhảy tới. Dưới chân con ngựa càng cuống quít hơn, nó vùng lên rút tuột dây cương. Hùng cầu khẩn cho nó chạy nhanh cho thoát chết. Nhưng trái với sức tưởng tượng của Hùng, con ngựa không chạy chồm, lại vùng đến một bụi cây dục đầu vào đó ; chống hai chân trước thẳng xuống đất, nó dơ hai chân sau hất hậu đều đều. Con hồ gầm lên một tiếng lớn rồi vùng đến

Nhảy tới thì đến mất hãm !

Hùng quên cả lo sợ chăm chú nhìn giáng điệu của hai con vật.

Con ngựa vẫn dục đầu trong bụi cây, chân sau thúc ra rất mạnh, tưởng chừng đến vỡ hãm và tung bắn người con hồ lên nếu nó xông vào. Con này thu hình trên đám cỏ toan nhảy tới nhưng lại đứng lên, đi bước một quanh quần ở xa xa, thỉnh-thoảng lại gầm lên một tiếng lớn. Nó đã biết sức mạnh của con ngựa. Xông vào hừng miếng đá kia nó sẽ đến méo miệng hay lệch xương sườn. Khôn ngoan nó đứng mãi ở đàng xa gầm gừ dọa dẫm, đợi cho quần thù phí bớt sức đi. Quả nhiên con ngựa mắc lừa ; chân đá mãi vào khoảng không lâu dần cũng thấy rời rã chậm dần và bớt sức mạnh. Tiến lại gần thêm, con hồ lại gầm dữ dội hơn. Con ngựa hoảng sợ lại càng đá vùng lên hơn trước. Tiếc thay cái hăng hái ấy chỉ được trong chốc lát rồi mất dần và không thể rọi lên được nữa. Sức đã tàn rồi. Thoáng một cái, con hồ đương thu hình bỗng vẩy mạnh đuôi và nhảy tới. Con ngựa lúc ấy chỉ còn

là một thần sắc mỗi rời, vô dụng, một miếng mồi thơm cho nó mang đi.

Hùng rùng mình thương cho số phận con ngựa, nghĩ may cho số phận mình. Nếu không có cái trời cao, Hùng sẽ làm thế nào cho thoát chết? Những trông thấy bóng hổ, Hùng đã đủ run rồi còn sức đâu mà trống cự được như con ngựa.

Nỗi lo sợ phân vân cứ hồi hộp trong lòng khiến Hùng chong chong hai mắt, tưởng chừng con hổ còn biết có Hùng ở trên cây và lại quay đến mang đi. Bao nhiêu điều hối hận dồn dập trong lòng: vì Hùng quá táo tợn, vì Hùng không vâng lời khiến cho bác Hùng lo sợ, lúc này có ngủ cũng không yên, vì Hùng mà con ngựa tốt của bác phải mất mạng trong miệng cọp. Hình phạt gì cho đáng với tội của mình? Hùng rùng mình tưởng chừng con hổ lại lần tới đưa đường cho một đàn hổ khác tới nơi. Dưới chân trời chúng đứng vòng tròn chỗ mắt nhìn lên, cất tiếng gầm vang động cả rừng núi. Chỉ trông những cặp mắt thôi miên ấy, nghe tiếng gào dữ dội ấy Hùng cũng đủ run người mà rơi vào miệng chúng.

Nhưng không, rừng cây vẫn yên lặng như tờ, trăng tàn vẫn soi lạnh lẽo.

Con hổ không quay trở lại. Dần dần Hùng cũng thấy yên lòng.

Bình minh hiện lên rồi mặt trời dần ló trên ngọn cây. Xa xa trong đám sương mờ buổi sớm hiện những chấm đỏ lơ mờ: những mái nhà đóm đáng của tỉnh thành Dalat.

Nhờ linh tính, con ngựa đã dẫn Hùng về gần tới nhà. Tội nghiệp nó đã vì sự cuồng dại của Hùng chết một cách thảm khốc.

Hùng thở giải chuỗi giây, tụt xuống trời toan lần bước về nhà, cùng lúc bóng bác Hùng thấp thoáng đằng xa thôi thúc bọn người nhà đi tìm cháu.

SẼ RA TIẾP TRONG THÁNG SÁU 1939

số 2 — CẬU BÉ LÀNG ỦNG

Chuyện lịch - sử

số 3 — SÓNG GIÓ

Chuyện phiêu lưu

số 4 — HỘP SỮA ĐỒ

Chuyện trinh thám có luận-lý

○
CUỘC THI HÀNG THÁNG CỦA SÁCH
"Hoa Xuân"

Ai em nhớ đón coi ở quyển sau.

○
ANH EM TUỔI TRẺ NÊN ĐỌC :

HƯỚNG-ĐẠO THẮNG-TIẾN

Cơ quan của khắp anh em hướng-đạo Đông - Dương
và tất cả các anh em tuổi trẻ yêu đời hoạt - động

Mỗi tháng hai kỳ — Một năm giá 1\$20

Viết thư cho: M le Directeur Hướng-đạo Thắng-tiến

113, Rue du Chanvre — HANOI

○
PHỤ TRƯỞNG H. Đ. T. T.

TRANG - SI

Cơ quan của tráng-đoàn và thanh-niên

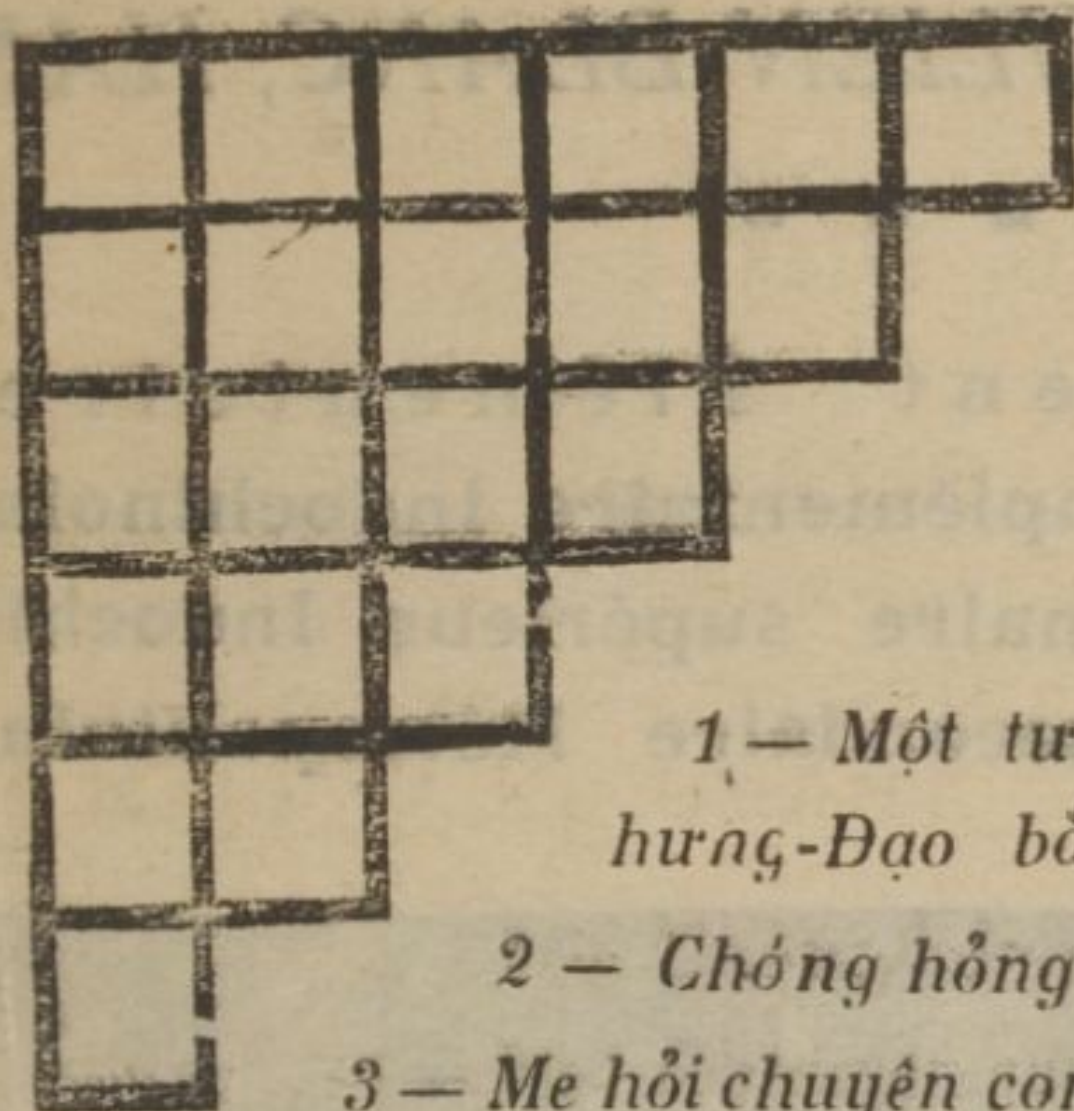
Một năm . . . 0p.40

○
MỘT NHÀ IN ĐÁNG TIN CẬY

NHA IN VAN LAM

83, Phố hàng Điếu, Hanoi

GIẢI TRÍ

Đây là thứ ô chữ dẫn đi, hàng ngang hàng dọc đều như nhau.

Các em tìm chữ xếp cho hợp với lời giảng sau đây :

1 — Một tướng Tàu bị Trần-hưng-Đạo bắt.

2 — Chóng hồng.

3 — Mẹ hỏi chuyện con khi còn ẵm ngửa
4 — Chín lăm rồi.

5 — Chúng ta không bao giờ là đứa trẻ ấy.

6 — Bằng lòng ; chữ phê của các quan.

CÂU ĐỐ

Quả gì ngoài trắng trong xanh ?

Củ gì người phải chỉ dành hắt hơi ?

Tuổi nào hay khóc hay cười ?

Tháng nào hợp với kẻ lười thối thây ?

(Xem lời giải ở số 2)

GIÁ MUA SÁCH « HOA - XUÂN »

Mỗi số 5 xu (ở xa gửi thêm 1 xu tiền cước)

Mua một hạn 10 số giá 0\$50 (không mất cước)

Mua cả năm 52 số chỉ phải trả 2\$50

Viết thư về :

M. le Directeur du Hướng-đạo Thảng-tiền

113, Rue du Chanvre — Hanoi

LYCÉEUM GIA-LONG

HANOI, RUE JULIEN BLANC, HANOI

Enseignement Élémentaire
et primaire complémentaire Indochinois

Enseignement Primaire supérieur Indochinois

Enseignement secondaire Métropolitain

HỌC-TRÒ TRƯỜNG TRUNG-HỌC GIA-LONG
ĐI DU-LỊCH THẮNG CẢNH LẠNG-SƠN

Trên đây là đoàn du-lịch chụp làm kỷ-niệm sau khi
thăm các động Nhất, Nhị, Tam-thanh.